

Chương 63

Trước Thềm Sinh Tử

K

inh Hồng hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện ra tất cả giáo đồ của Tiên Thiên đều đã bỏ đi. Cơ nghiệp Tiên Thiên chỉ còn mình hắn. Sự đơn độc khiến cho Kinh Hồng phẫn nộ.

Gã lia cặp mắt cá chết nhìn xuống đại điện vắng ngắt không một bóng người. Hai hàm răng nghiến chặt lại:

- Tại sao như vậy được chứ?

Y xòe đôi bàn thủ đến trước mặt:

- Không lẽ vì ta luyện “Cửu Chuyển Âm Ma Công” mà tất cả bọn chúng ly khai khỏi Mạn Kinh Hồng?

Cùng với lời nói đó, bất giác cơn cuồng nộ trỗi dậy trong tâm tư Kinh Hồng. Y rống lên một tiếng thật lớn.

Cùng với tiếng rống đó, gã phát tác “Cửu Âm Quỷ Trảo” bốc thẳng về phía bức hoành phi:

- Âm...

Bức hoành phi tan nát như xác pháo, và vách tường phía sau đổ sụp xuống.

Hắn rít giọng nói:

- Các người muốn chống lại Tiên Thiên Giáo Chủ ư? Các người sẽ chết bởi thần công của bổn tọa. Không là Tiên Thiên Giáo Chủ, bổn tọa sẽ là Thiên Tử... Không một ai thoát khỏi sự cai quản của bổn tọa cả.

Y vừa nói dứt câu thì Lâm Tứ xuất hiện.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Kinh Hồng rọi ánh mắt cá chết đỏ ngầu những tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Tứ. Gã gằn giọng hỏi:

- Lâm Tứ... Chuyện này do người làm?

Quệt mũi Lâm Tứ nói:

- Lâm Tứ chẳng bao giờ muốn Mạn tôn giá cô độc đâu, nhưng không thể không nói cho mọi người biết, Mạn tôn giá luyện “Cửu Chuyển Âm Ma Công”.

Muốn đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh để biến thành Huyết Ma, Mạn tôn giá phải dụng đến những thai nhi do tôn giá tạo ra.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ nói tiếp:

- Hùm dữ còn không ăn thịt con, nhưng tôn giá thì tàn nhẫn hơn cả sói lang nữa. Bất cứ ai còn chút lương tri và nhân tâm tất sẽ nhận ra ngay sự tàn nhẫn và vô tâm của Mạn Kinh Hồng. Mạn tôn giá còn dám ăn thịt thai nhi do mình tạo ra thì đối với họ, tôn giá có coi ra gì đâu?

Lâm Tứ quệt mũi:

- Họ phải ra đi... Vì tránh xa tôn giá chừng nào họ cảm thấy an toàn chừng ấy.

- Người nói hết rồi chứ? Đến lượt bốn tọa đây.

Kinh Hồng vừa nói vừa vận chuyển “Cửu Chuyển Âm Ma Công”, một màn huyết quản xuất hiện bao bọc thân ảnh gã.

Lâm Tứ khoát tay:

- Khoan...

- Bốn tọa muốn ăn thịt người... Bốn tọa muốn ăn thịt người... Chỉ khi nào lóc thịt người ra, dùng hết bốn tọa mới hả giận...

- Điều đó thì Lâm Tứ biết rồi... Có lẽ người mà Mạn tôn giá hận nhất chính là Lâm Tứ... Nhưng ăn thịt Lâm Tứ không dễ đâu... Bởi Lâm Tứ đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại rồi. Tôn giá mà ăn không khéo gãy răng đó.

- Người ngạo mạn quá... Lại luôn tuôn ra những lời khiến cho bốn tọa tức giận.

- Nếu tôn giá tức giận có dám giao thủ một trận sinh tử với Lâm Tứ không? Điều đó hẳn tôn giá đã từng chờ đợi?

- Ta muốn giao thủ ngay bây giờ.

- Ngay bây giờ... Đúng, nhưng không phải ở đây.

- Vậy ở đâu?

- Võ đài Long Hoa... Giao thủ trên võ đài Long Hoa, tôn giá được lợi đấy... Nếu như sát tử được Lâm Tứ thì tôn giá xem như đã tuyên cáo với quần hùng mình là Võ Lâm Minh Chủ.

- Tất cả mọi người đang có mặt tại Long Hoa hội chứ?

- Ngày mai mới khai cuộc... Và Lâm Tứ nghĩ chỉ có Lâm Tứ và tôn giá đáng mặt thượng đài thôi.

- Bốn tọa đồng ý ngày mai... Hy vọng người sẽ không trốn chạy.

- Nến Lâm Tứ có ý trốn chạy thì chẳng đến đây làm gì?

- Được... Bốn tọa tin người.

Lâm Tứ quệt mũi, ôm quyền:

- Cáo từ... À... Tí nữa Lâm Tứ quên nói với tôn giá điều quan trọng này.

- Người muốn khuyên ta lần cuối à?... Hãy để dành lời khuyên đó xuống a tỳ nói với diêm vương.

Lâm Tứ khoát tay:

- Lâm Tứ chẳng khuyên gì với tôn giá đâu, mà chỉ muốn nói cho tôn giá biết, Lâm Tứ đã biết cách hóa giải “Cửu Chuyển Âm Ma Công” của tôn giá rồi. Khi thượng đài, tôn giá phải cẩn thận đấy.

- Người nói ra điều đó để làm gì?

- Lâm Tứ không nói ra áy náy lắm... Bởi lẽ sợ tôn giá thua trận này thì bao nhiêu tâm huyết và cả sự hy sinh của tôn giá sẽ chẳng còn gì cả... Tôn giá nuối tiếc thì khó đầu thai.

Mặt Kinh Hồng thoát danh lại. Gã gầm lên:

- Lâm Tứ người...

- Mạn tôn giá đừng nóng... Vì Lâm Tứ luôn nói lời thật... Phàm lời thật thì hay khiến người ta cảm phần và oán ghét.

Y ôm quyền:

- Cáo từ... Ngày mai gặp lại.

Lâm Tứ quay bước ung dung trở ra.

Kinh Hồng nhìn sau lưng Lâm Tứ với câu hỏi trong đầu:

- Gã quá tự tin... Không lẽ gã đã tìm được cách hóa giải “Cửu Chuyển Âm Ma Công”?

Rời đại đường Tiên Thiên, Lâm Tứ đi thẳng đến Thiếu Lâm Tự.

Ngồi một mình trên lôi đài Long Hoa, hướng mắt nhìn về vầng dương quang đang chìm dần xuống đường chân trời, Lâm Tứ thở dài.

Y nghĩ thầm:

- Chẳng biết ngày mai mình có làm được như tiên đế trước đây từng làm với Âu Dương Đình không?

Lâm Tứ vừa nghĩ vừa nhìn lên pho tượng Phật Tổ Như Lai khổng lồ bên vách núi. Trong ánh tà dương, pho tượng Phật Tổ Như Lai thật hùng vĩ và hoành tráng, toát ra cái thần uy của bậc chánh đẳng chánh giác khiến cho Lâm Tứ vững tin hơn vào cuộc đấu ngày mai với Mạn Kinh Hồng.

Vân Ngọc bước đến bên Lâm Tứ:

- Lâm huynh nghĩ gì vậy?

Nhìn nàng, Lâm Tứ nói:

- Huynh đang nghĩ đến ngày mai.

Vân Ngọc nắm lấy tay Lâm Tứ:

- Ngày mai sẽ ra sao?

Mỉm cười Lâm Tứ hỏi:

- Ngọc muội... Nếu như ngày mai huynh không tồn tại trên cõi đời này nữa, muội sẽ làm gì, đi đâu?

Vân Ngọc lắc đầu:

- Huynh đừng nói đến điều đó, có được không?

- Được rồi, huynh sẽ không nói.

Nàng chỉ về vầng dương quang đang chiếu xuống chân trời:

- Huynh thấy có đẹp không?

Lâm Tứ gật đầu:

- Đẹp lắm... Ráng chiều đẹp như chính muội vậy.

Nàng liếc Lâm Tứ:

- Muội muốn nghe thật nhiều những câu nói như thế này từ Lâm huynh.

- Huynh sẽ nói mãi... Nói khi nào muội nghe chán thì thôi.

Vân Ngọc lắc đầu:

- Không đâu... Muội muốn Lâm huynh thành thật cơ... Chứ không phải là những lời chót lưỡi đầu môi.

- Ô... Thì huynh đang rất thành thật với muội đấy.

Nàng nhìn Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Huynh thành thật lắm ư?

- Tất nhiên rồi... Huynh rất thành thật.

- Thế mà ai cũng nói Lâm huynh là xảo quỷ. Huynh có rất nhiều thủ đoạn lẫn gian kế.

Lâm Tứ nhăn mặt, quệt mũi:

- Oan cho Lâm huynh quá!

- Vậy là Lâm huynh bị oan à?

- Tất nhiên bị oan rồi... Muội thấy huynh xảo trá bao giờ chưa?

- Đối với muội thì chưa.

- Thế là được rồi...

- Nhưng sau này...

- Huynh càng thành thật hơn nữa...

Nàng lườm Lâm Tứ:

- Sự thành thật của huynh khiến bao nhiêu nữ nhân phải lụy vì tình.

- Ô... Điều này, tại vì huynh có cái số... Cái số...

- Đừng nói với muội tại cái số đào hoa đấy nhé... Muội không chịu như vậy đâu.

- Ồ... Huynh sẽ không có cái số đó.

Vân Ngọc nhìn thẳng vào mắt Lâm Tứ:

- Lâm đại ca... Nếu huynh không phải là người xảo trá thì huynh sẽ tính sao đây với tình của Nguyệt Dao tử tử?

Nàng buông tay Lâm Tứ, ngồi bó gối định nhãn về vầng ráng chiều ửng vàng cuối đường chân trời, ôn nhu nói:

- Có hai người đặt tình cảm tất cả cho huynh, Vân Ngọc và Nguyệt Dao tử tử. Chẳng lẽ huynh chọn cả hai người?

Lâm Tứ lại quệt mũi, y nhìn Vân Ngọc nói:

- Ngọc muội này... Nếu muội chỉ ăn một món ăn mãi cho dù món ăn đó thật ngon thì muội có ngán không?

Vân Ngọc gật đầu:

- Tất nhiên là ngán rồi.

Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Huynh với muội thật là tri kỷ và hiểu ý nhau.

- Huynh hỏi vậy có ý gì?

- À... Ý của huynh là... Nếu chỉ có Vân Ngọc thôi, ví như huynh chỉ ăn có một món thôi. Huynh sợ huynh ngán, nên cần phải có món thứ hai. Món thứ hai đó là Nguyệt Dao.

Vân Ngọc tròn mắt nhìn Lâm Tứ:

- Huynh tham lam...

Lâm Tứ gật đầu:

- Đúng rồi... Huynh rất tham lam, nhất là đối với nữ nhân. Đã là nam nhân thì không biết bao nhiêu nữ nhân mới cho là đủ... Chỉ cần mình thành thật thôi.

Vân Ngọc sa sầm mặt:

- Muội... Muội... Muội hổng chịu đâu... Muội hổng chịu đâu.

Nàng vừa nói vừa véo Lâm Tứ.

Lâm Tứ bật đứng lên:

- Hoàng thượng còn có tam cung lục viện, thế thì sao Lâm Tứ huynh không có đại nương và nhị nương chứ? Thông cảm cho huynh, hiểu cho huynh.

Vân Ngọc phụng phịu nói:

- Muội... Muội chỉ muốn huynh, huynh giành tình cảm cho muội... Nếu có thêm thì thêm mình Nguyệt Dao tử tử mà thôi...

Lâm Tứ reo lên:

- Thế là Lâm Tứ có những hai món ăn rồi... Không còn sợ ngán nữa.

Y ôm quyền nói với Vân Ngọc:

- Đa tạ Ngọc muội, đa tạ Ngọc muội...

- Muội biết không giữ huynh cho riêng mình được đâu.

- Thế thì Nguyệt Dao sẽ cùng giữ với muội... Được chứ? Huynh nhận thấy hai người cũng rất ư là tâm đắc đó.

Lâm Tứ vừa nói vừa lắc vai thi triển Mê Tông Bộ thoát đi.

Lâm Tứ vừa thi triển Mê Tông Bộ vừa nói:

- Huynh đi tìm Nguyệt Dao và nói với nàng rằng, nàng là món ăn thứ hai của huynh. Hai món ăn ngon thì không bao giờ ngán cả.

Vân Ngọc lớn tiếng nói theo Lâm Tứ:

- Huynh tham lam lắm... Huynh tham lam lắm.

- o O o -